

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 15542 van 2 september 2008
in de zaak RvV X/ IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN loco advocaat I. FLACHET en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.

Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 14 september 2004, verklaart er zich op 12 april 2007 een vierde maal vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoeksters vierde asielaanvraag bij beslissing van 29 april 2008, verstuurd op 30 april 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoeksters asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Paghman afkomstig te zijn. U woonde in de hoofdstad Kabul, bent Tadzjiek van etnische origine en moslim. U diende Afghanistan te verlaten uit vrees voor bloedwraak. U moest uw enige dochter in 2002 uithuwelijken aan M.N., de zoon van een machtige familie uit Panshir. Uw dochter werd enige tijd later door haar echtgenoot vermoord. De politie, die de kant koos van de familie van M.N., beschuldigde uw familie van deze moord. Eén van uw zonen, A.R. genaamd, werd een week opgesloten en uw familie werd geregeld lastigvallen. Jullie vonden het niet meer veilig waar jullie woonden. Van T., een vriend van A.R., kregen jullie onderdak in zijn huis in een andere wijk van Kabul. A.R. is op zekere dag naar het huis van de schoonfamilie gegaan en zou daar verschillende personen hebben gedood. Sindsdien is hij vermist. U vreesde de wraak van de schoonfamilie die, zoals jullie vroegere buurman A. recent nog bevestigde, naar jullie op zoek is. Om deze reden verlieten jullie begin 2003 Afghanistan. Jullie bleven tien dagen in Pakistan, later verbleven jullie langere tijd in Iran en Turkije. U en uw man R.A.G. (O.V. 5.657.311) dienden op 15 september 2004 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Deze werd op 22 maart 2005 door het Commissariaat-generaal afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Uw tweede asielaanvraag van 16 januari 2006 en uw derde asielaanvraag van 6 december 2006 werden niet in overweging genomen. Op 12 april 2007 diende u een vierde asielaanvraag in. U stelt nog steeds de familie van M.N. die sterke banden heeft met de Mujahedin, te moeten vrezen. Bovendien bent u van mening dat de algemene situatie in Afghanistan onveilig is. Om die reden vraagt u de subsidiaire beschermingsstatus aan. U bent niet in het bezit van enig document dat uw identiteit, herkomst of reisweg kan staven. Sinds jullie aankomst in België vroegen ook uw ondertussen meerderjarige zonen A.G. (O.V. 5.830.992), A.S. (O.V. 5.992.791) en A.N. (O.V. 6.071.093) asiel aan.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoekster er niet in geslaagd is haar vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij zich op dezelfde problemen beroept als deze die haar echtgenoot heeft aangehaald;
 - in het dossier van de echtgenoot werd echter een weigeringsbeslissing genomen omdat het asielrelaas niet ressorteert onder de criteria van het vluchtelingenverdrag;
 - verzoekster bracht tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal geen elementen aan die deze argumentatie kan wijzigen;
 - vage en tegenstrijdige verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid;

1. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in samenhang met artikel 1 van de Conventie van Genève.

Verzoekster herhaalt het asielrelaas en stelt dat het inter-familiale drama omwille van de specifieke situatie en cultuur in Afghanistan uitgegroeid is tot een 'staatszaak' waarbij alle leden van haar familie, omwille van het behoren tot die familie en niet omwille van eventuele strafbare feiten, vervolgd worden door de Afghaanse autoriteiten en door die machtige familie met steun van de autoriteiten. Verzoekster stelt dat haar familie moet worden gezien als een specifieke sociale groep waarvan de leden worden vervolgd omwille van bloedwraak.

2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.
3. De Raad stelt vast dat verzoekster haar asielaanvraag baseert op de problemen met de familie van M.N. omwille van de dood van verzoekers dochter, de verdwijning van M.N. en de moorden die haar zoon A.R. zou hebben gepleegd. De bedreigingen naar aanleiding van het geschil zijn echter problemen van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard die niet ressorteren onder het Vluchtelingenverdrag omdat geenszins blijkt dat deze feiten gepleegd werden omwille van één van de vijf criteria vermeld in artikel 1 A(2) van het verdrag.

Waar verzoekster stelt dat haar familie dient te worden gezien als een specifieke sociale groep waarvan de leden vervolgd worden omwille van het behoren tot die groep merkt de Raad op dat verzoekster niet aantoonde waarom haar familie meer dan andere families in het land door de Afghaanse samenleving zou moeten beschouwd worden als een bijzondere sociale groep. Verzoekster en haar familie worden gevisieerd omwille van een persoonlijke vendetta en niet omwille van het behoren tot een sociale groep. De sociale groep is immers onlosmakelijk verbonden met de vrees voor vervolging die slechts gegrond is indien ze gelinkt is aan één van de vijf criteria van artikel 1 A(2) van het Vluchtelingenverdrag hetgeen in casu niet het geval is. Verzoeksters bewering dat de familie van M.N. banden heeft met de machthebbers en hierdoor bescherming geniet, steunt bovendien niet op concrete gegevens en is louter hypothetisch. Dienaangaande kan overigens nog worden opgemerkt dat noch verzoekster noch haar echtgenoot bij de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van de eerste asielaanvraag met ook maar enig woord gerept hebben over dergelijke banden. Verzoekster toont tenslotte op geen enkele wijze aan dat het inter-familiale drama uitgegroeid is tot een 'staatszaak'.

De bestreden beslissing oordeelde terecht dat de asielaanvraag van verzoekster geen verband houdt met de criteria van het Vluchtelingenverdrag aangezien de door haar aangehaalde vrees moet gesitueerd worden in het kader van bloedwraak tussen privé-personen en de problemen ten gevolge hiervan van louter gemeenrechtelijke aard zijn.

4. Verzoekster stelt als verklaring voor de onduidelijkheden en vaagheden dat haar echtgenoot geboren werd in 1934 en ernstig ziek is en dat zij het gebeuren als een zware psychologische last ziet. Verzoekster was tijdens het gehoor zeer gestresseerd.
 5. De Raad vast dat de bestreden beslissing is voorbijgegaan aan de specifieke situatie van de echtgenoot van verzoekster waarvan de leeftijd en medische toestand in samenhang met mogelijke stressfactoren tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken verschoonbare redenen vormen voor de 'vage' verklaringen. Het huwelijk van verzoeksters dochter met M.N. werd overigens ondertussen gestaafd met de neergelegde huwelijksakte. Bovendien kan worden vastgesteld dat nergens uit de bevestigende beslissing van weigering tot verblijf van de eerste asielaanvraag van 22 maart 2005 blijkt dat de geloofwaardigheid van het relaas in twijfel werd getrokken. De asielaanvragen werden afgewezen louter op basis van het feit dat het relaas geen verband hield met de criteria van het Vluchtelingenverdrag.
- 2.1.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
1. Verzoekster beroept zich in een tweede middel op een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de Uitdrukkelijke Motiveringswet en op een schending van de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur.
- 2.2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.416, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Zij betwist aldus de beoordeling door de Commissaris-generaal van de aangehaalde feiten en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Op grond van de devolutieve werking van het beroep en de volle rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is de materiële motiveringsplicht het voorwerp van deze beslissing. Hiervoor wordt verwezen naar wat hierna volgt.
3. Supra (2.1.5.) werd reeds vastgesteld dat de feiten aan de basis van het asielrelaas van verzoekster bij de eerste asielaanvraag niet werd betwist door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het is maar naar aanleiding van de vierde asielaanvraag dat er in de beslissing van de Commissaris-generaal verwezen wordt naar de vage verklaringen van verzoekster en haar familie. De Raad stelde dienaangaande vast dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met de mentale toestand van verzoeksters echtgenoot gelet op zijn leeftijd en medische situatie. De verklaringen van verzoekster worden bovendien gestaafd door tal van documenten waaronder de (originele) huwelijksakte van verzoeksters dochter met M.N. en alsook het (originele) medische attest waaruit blijkt aan welke verwondingen zij overleden is. Deze beide documenten die de essentie van het asielrelaas van verzoekster uitmaken en waarvan de authenticiteit niet wordt

betwist door de bestreden beslissing, dragen derhalve bij aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Gelet op wat voorafgaat kan derhalve worden aangenomen dat verzoekster in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling. De voortdurende angst dat één van de familieleden zou worden gedood uit wraak voor de moorden gepleegd door zoon A.R. kan immers worden gelijkgesteld met een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het E.V.R.M. en bijgevolg ook van artikel 48/4 §2 b van de Vreemdelingenwet. De Belgische wetgever inspireerde zich immers voor voormeld artikel op artikel 3 E.V.R.M. (zie Toelichting bij Voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende minimumnormen voor de erkenning en de status van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, p. 30; zie ook Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 86).

Tenslotte merkt de Raad op dat het bloedwraaksysteem een autonome structuur is die volledig buiten de officiële wetten en rechtsbeschermingmechanismen valt. Het behoort tot het gebied van de traditie en de gewoontes waartegen de staat niet bij machte is afdoende bescherming te bieden.

- 2.2.4. Gelet op wat voorafgaat kan bijgevolg in redelijkheid worden aangenomen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zal lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 b van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 2 september 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. DIGNEF,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DIGNEF.

A. VAN ISACKER.